

ANEU MAR ENDINS

La «bona nova» del perdó

Al evangeli d'aquest diumenge Jesús anuncia la «bona nova» del perdó. El miracle de la guarició del paralític mostra que Jesús es manifesta com algú que té el poder de perdonar els pecats i, com que aquesta potestat està reservada a Déu, Jesús s'està presentant com a Déu. Jesús guareix aquell home de la seva paràlisi física. Però ens diu quelcom més: posa de manifest que ha vingut a portar la salvació integral, que ha vingut a salvar l'home sencer.

Dimecres vinent, amb el ritu de la imposició de la cendra, els cristians entrem en el temps de la Santa Quaresma. Què ens demana aquest període als cristians d'avui? Abans que res, diria que ens demana estar ben desperts i ser capaços d'interpretar els «signes dels temps».

Vivim un moment històric de profundes transformacions, en una evolució cultural i tecnològica contínua, enmig d'una secularització aparentment sense marxa enrere, on la dimensió religiosa tendeix a ser relegada a l'àmbit privat. En el centre de l'escenari es troba l'eclipsi del sentit de Déu i del sentit últim de l'home, l'anestèsia del sentit i de la consciència del pecat i el decaïment de les categories del bé i del mal que se'n segueix.

Doncs bé, aquí i ara, els cristians estem cridats —especialment durant la Quaresma— a anunciar la «bona nova» del perdó dels pecats. Perquè el pecat existeix i no es pot ignorar la seva realitat. Perquè Jesucrist ha vingut a salvar-nos del pecat i de tot mal. Perquè en virtut de l'amor misericordiós de Déu, sabem que allí on abunda el pecat, sobreabundà la gràcia (cf. *Rm* 5,20).

Per això no dubto en recomanar la recepció, especialment en aquest temps quaresmal, del sagrament del perdó o de la reconciliació. M'ha impressionat que el Papa recomani vivament, en el seu missatge recent per a la Jornada Mundial dels Malalts, els anomenats «sagraments de guarició»: la confessió i la unció dels malalts. Em vaig referir a aquest darrer en un comentari anterior.

El sagrament de la Penitència —subratlla el Papa— té una gran importància en el camí de la vida cristiana perquè «tota la força de la Penitència rau en el fet que ens restitueix la gràcia de Déu i ens uneix a ell amb una profunda amistat» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1468). Per això l'Església, que ha rebut la missió de continuar l'anunci del perdó i de la reconciliació proclamat per Jesús, no deixa de convidar cada persona a convertir-se i a creure en l'Evangeli. És exactament el que ens dirà dimecres el sacerdot en imposar-nos la cendra. Procurem que el signe no ens faci oblidar el missatge significat en el ritu.

Jesús, amb la seva vida, anuncia i fa present la misericòrdia del Pare. Ell no ha vingut a condemnar sinó a perdonar i salvar, a donar esperança àdhuc en la foscor més profunda del sofriment i del pecat, a donar vida eterna. En el sagrament de la Penitència ens acollim a la «medicina de la confessió». En ella —tal com ho ensenyà Joan Pau II— «l'experiència del pecat no degenera en desesperació, sinó que troba l'amor que perdona i que transforma» (cf. Exhortació *Reconciliatio et paenitentia*, 31).

Joan Pau II era molt conscient que l'home d'avui té necessitat de la «medicina del perdó». Per això es va fer l'evangelitzador del «Déu ric en misericòrdia» —títol d'una de les encíclics més centrals del seu ensenyament—, del pare de la paràbola evangèlica (cf. *Lc* 15,11-32), que no tanca el cor a cap dels seus fills, sinó que els espera, els cerca i els acull.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Inici de la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pau de Terrassa

► Mons. Josep Àngel Saiz va presidir la Missa Estacional a la parròquia de Sant Pau de Terrassa el diumenge dia 29 de gener iniciant la Visita Pastoral a aquella parròquia. Va estar acompanyat de Mn. Josep Monfort, rector, Mn. Josep Esplugas, arxiprest i vicari d'aquella parròquia, i el P. Josep Boada, col·laborador. Hi participà la comunitat parroquial amb una presència notable de joves i infants.

GLOSSA

Com una pluja fina

Una àvia va sortir a passejar amb els seus dos nèts, un nen i una nena. Feien un volt per la ciutat i entraren en una església. Recorregueren les capelles laterals mentre l'àvia els explicava qui eren els sants dels altars. Davant d'un d'ells, la nena mostrà un especial interès i l'àvia profundí l'explicació amb entusiasme i detall. El nen, d'onze anys, les deixà i l'àvia se n'adonà en acabar la dissertació. Seguiren la ruta capella rere capella sense més explicacions i amb certa inquietud i, en arribar al presbiteri, veieren el nen agenollat davant l'altar major. Respectuosament, van esperar una estona fins que l'infant s'aixecà fent el senyal de la creu. L'àvia, sorpresa, li preguntà: «Què feies?» I el nen respongué, també una mica sorprès per la pregunta: «Pregar, estava pregant.»

Evidentment, no era la primera vegada que ho feia. Els pares l'havien iniciat en la pregària d'abans d'anar a dormir, potser amb una mica de rutina. Havia vist que els avis beneïen la taula —era un costum familiar; tenien alguns signes religiosos a casa —tampoc no gaires—, i alguns llibres infantils adequats —sense exagerar; a la catequesi començaven, també, la sessió amb una pregària... Tot plegat, com a pluja fina, havia calat en la seva vida desvetllant una experiència religiosa, havia

alimentat el ble de la seva fe, sentia Déu proper i no li era difícil encetar un diàleg planer amb Ell. «Quan els grans sacerdots i els mestres de la Llei veieren els prodigis que feia i els infants que cridaven en el temple: «Hosanna al Fill de David», es van indignar i li digueren: No sents què diuen, aquests? Jesús els contestà: Sí. No heu llegit mai en l'Escriptura: Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança?» (*Mt* 21,15-16).

Els nostres infants, adolescents i joves creixen, sovint, sense gaire acompanyament en la vida espiritual —tenim tots tanta feina! Els embats externs són forts i freqüents! Convé arrelar-los en el Senyor. Això demana intencionalitat i temps. Són molts els elements que hi poden ajudar. És una responsabilitat dels pares, de la família i de la comunitat creient. Una responsabilitat diversa segons el lligam i la proximitat personal, diversa per la intensitat que permet cada marc educatiu. Tots hauríem de treballar pensant en quins són els referents materials i personals que els oferim per créixer en la fe,quina és la pluja fina que propiciem. Sempre pregar per ells i perquè els cali la pluja de la Bona Nova del Senyor i l'acció de l'Esperit.

Enric Puig Jofra, SJ

La Santa Quaresma

El proper dia 22 de febrer és Dimecres de Cendra. Aquest dia comença el temps de Quaresma, preparació de la Pasqua. El Sr. Bisbe celebrarà l'Eucaristia, a les 8 del vespre, a la Catedral i imposarà la cendra als fidels.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Això diu el Senyor: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.

No és que tu, Jacob, m'hagis invocat, no és que tu, Israel, t'hagis molestat per servir-me. El que has fet és obligar-me a suportar els teus pecats, molestar-me amb les teves culpes. Però jo, sóc el qui esborro les teves faltes per amor de mi mateix, i no em recordaré mai més dels teus pecats.»

▶ Salm responsorial (40)

R. *He pecat contra vós, salveu-me la vida.*

Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut; / en temps difícils, el Senyor el salvarà. / El guardarà i el farà viure feliç a la terra, / no el deixarà a mercè dels enemics. R.

El Senyor el sostindrà en el dolor, / fins a treure'l del llit on jeia malalt. / Jo clamo: «Senyor, compadiu-vos de mi. / He pecat contra vós, salveu-me la vida.» R.

Però a mi, em conserveu sense culpa / i em mantindreu per sempre davant vostre. / Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, / des de sempre i per sempre. Amén, amén. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 1,18-22)

Germans, Déu sap que no menteixo; la nostra paraula quan ens adrecem a vosaltres, no és ara sí, ara no, perquè Jesucrist, el Fill de Déu, que ha estat predicat entre vosaltres pel nostre ministeri —meu, de Silvà i de Timoteu—, no ha estat mai ara sí, ara no. En ell hem sentit un sí ben clar, perquè totes les promeses de Déu en ell s'han convertit en un sí. Per això, quan nosaltres donem glòria a Déu, diem «Amén», que vol dir «sí», per Jesucrist. I el qui ens referma i ens ha ungit en Crist, juntament amb vosaltres, és Déu. Ell mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penya del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 2,1-12)

Al cap d'uns dies, Jesús tornà a Cafar-Naüm. La gent sentí a dir que era a casa, i n'hi anaren tants que no cabien ni davant de l'entrada. Jesús els predicava. Mentrestant, vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien portar-lo dintre, aixecaren el terrat sobre l'indret on era Jesús i, un cop obert el sostre, baixaren la llitera. Jesús, en veure aquella fe, digué al paralític: «Fill, els teus pecats et queden perdonats.»

Uns mestres de la Llei que eren allà asseguts pensaven dintre seu: «Com pot dir això aquest home? Això és blasfem. És que algú, fora de Déu, pot perdonar pecats?» A l'instant Jesús coneguè dintre seu que pensaven això i els digué: «Per què penseu així dins vostre? Què és més fàcil, dir al paralític que els seus pecats li queden perdonats o dir-li que s'aixequi, es carregui la llitera i camini? Doncs, ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra». I tot seguit diu al paralític: «Aixeca't, carrega't la llitera i vés-te'n a casa». Ell s'aixecà immediatament, es carregà la llitera i se'n anà en presència de tothom. Tots glorificaven Déu i no se'n sabien avenir. Deien: «No havíem vist mai res de semblant.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Así dice el Señor:

«No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed del pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza. Pero tú no me invocabas, Jacob, ni te esforzabas por mí, Israel; me avasallabas con tus pecados y me cansabas con tus culpas. Yo, yo era quien por mi cuenta borraba tus crímenes y no me acordaba de tus pecados.»

▶ Salmo responsorial (40)

R. *Sáname, Señor, porque he pecado contra ti.*

Dichoso el que cuida del pobre y desvalido; / en el día aciago lo pondrá a salvo el Señor. / El Señor lo guarda y lo conserva en vida, / para que sea dichoso en la tierra, / y no lo entrega a la saña de sus enemigos. R.

El Señor lo sostendrá en el lecho del dolor, / calmará los dolores de su enfermedad. / Yo dije: «Señor, ten misericordia, / sáname, porque he pecado contra ti.» R.

A mí, en cambio, me conservas la salud, / me mantienes siempre en tu presencia. / Bendito el Señor, Dios de Israel, / ahora y por siempre. Amén. Amén. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 1,18-22)

Hermanos:

¡Dios me es testigo! La palabra que os dirigimos no fue primero sí y luego no. Cristo Jesús, el Hijo de Dios, el que Silvano, Timoteo y yo os hemos anunciado, no fue primero sí y luego no; en él todo se ha convertido en un sí; en él todas las promesas han recibido un sí.

Y por él podemos responder: «Amén» a Dios, para gloria suya. Dios es quien nos confirma en Cristo a nosotros junto con vosotros. Él nos ha ungiendo, él nos ha sellado, y ha puesto en nuestros corazones, como prenda suya, el Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 2,1-12)

Cuando a los pocos días volvió Jesús a Cafarnaún, se supo que estaba en casa. Acudieron tantos que no quedaba sitio ni en la puerta. Él les proponía la palabra. Llegaron cuatro llevando un paralítico y, como no podían meterlo, por el gentío, levantaron unas tejas encima de donde estaba Jesús, abrieron un boquete y descolgaron la camilla con el paralítico. Viendo Jesús la fe que tenían, le dijo al paralítico: «Hijo, tus pecados quedan perdonados.»

Unos escribas, que estaban allí sentados, pensaban para sus adentros: «¿Por qué habla este así? Blasfema. ¿Quién puede perdonar pecados, fuera de Dios?» Jesús se dio cuenta de lo que pensaban y les dijo: «¿Por qué pensáis eso? ¿Qué es más fácil: decirle al paralítico "tus pecados quedan perdonados" o decirle "levántate, coge la camilla y echa a andar"? Pues, para que veáis que el Hijo del hombre tiene potestad en la tierra para perdonar pecados...» Entonces le dijo al paralítico: «Contigo hablo: Levántate, coge tu camilla y vete a tu casa.» Se levantó inmediatamente, cogió la camilla y salió a la vista de todos. Se quedaron atónitos y daban gloria a Dios, diciendo: «Nunca hemos visto una cosa igual.»

Jesús guareix un paralític. Pintura de Murillo. Galeria Nacional de Londres

COMENTARI

Fe i justícia

L'evangeli d'avui subratlla de forma extraordinària la fe del paralític i dels qui l'entaforen dins la casa «aixecant el sostre sobre on era Jesús». No és estrany que Jesús quedí admirat d'aquesta fe. La fe-confiança és un aspecte essencial en els relats de miracles de Marc. Alguns cops Jesús demana aquesta fe-confiança abans del gest extraordinari («no tinguis por, només tingues fe» Mc 5,36; «tot és possible al qui creu» Mc 9,23). Al llarg de l'evangeli, Marc anirà educant aquesta fe-confiança fins a incloure-hi la creu: és en tant que crucificat que Jesús és reconegut com a fill de Déu. Per això la fe de la primera part de Marc és corre-

gida en la segona part de l'evangeli, sobretot en les instruccions de Jesús als deixebles sobre el sofriment, la creu i la mort (Mc 8,34-38; 9,30-35; 10,35-45). L'escena d'avui s'obre amb una referència a l'anunci de la bona nova: «els predicava la paraula». Amb sorpresa per al lector, la fe-confiança del paralític no assoleix immediatament la guarició sinó quelcom insospitat: el perdó dels pecats. Tanmateix, la predicació de la bona nova i l'anunci del perdó es confirmen i complementen amb la guarició de la malaltia. L'home se'n va guarir i perdonat. La salvació que Jesús ofereix ateny tota la perso-

na, no solament l'esperit humà, sinó també el cos. Aquest missatge, ja present en la predicació profètica d'Israel en el segle VIII (a. de C.), continua amb plena vigència en temps de Jesús. Més encara: Jesús, entre totes les grans tradicions religioses del seu poble, es va emmirallar precisament en la tradició profètica clàssica: Isaïes, Osees, Amòs. Si volem continuar les petjades d'aquesta tradició profètica convé que tinguem molt present que cal proclamar la paraula de perdó, però també cal guarir. No podem predicar només la fe. Hem de promoure també la justícia.

Oriol Tuñi, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29 ■ **dimarts**: Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres**: Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18

■ **dijous**: Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25 ■ **divendres**: 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15

■ **dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32

■ **diumenge** vinent, I de Quaresma (lit. hores 1a setm.): Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

8. El sentit de l'expressió «Fill de l'home»

El títol de «Fill de l'home» que va fer servir Jesús per amagar i fer accessible poc a poc el seu misteri, era nou i sorprenent. No era cap títol usual d'esperança messiànica. I s'adapta perfectament a l'estil de predicació de Jesús, que parla amb paraules enigmàtiques i amb paràboles i intenta d'aquesta manera treure a fora el que estava amagat, i que només en el seguiment es pot entendre de debò. Jesús parla de forma enigmàtica, cosa que és molt típica d'ell (*secret messiànic*), i que deixa que qui escolta hagi de donar el darrer pas d'entendre el que ha sentit.

L'expressió «Fill de l'home» en hebreu o arameu vol dir senzillament «home». En el «Fill de l'home» es revela l'home, es diu com hauria de ser. Des del «Fill de l'home», des de la mesura de Jesús, l'home és lliure i sap fer bon ús del dissabte (*el dia de descans jueu*) com a dia d'una llibertat que ve de Déu per a Déu: «El Fill de l'home és senyor del dissabte». Aquí es mostra tota l'al-

çada de la pretensió de Jesús, que interpreta la Llei amb autoritat, perquè ell mateix és la paraula de Déu. I es mostra quina mena d'autoritat correspon a l'home: una llibertat que no té res a veure amb arbitrariedad. L'important de les paraules de Jesús sobre el dissabte és la conjuminació d'home i Fill de l'home: un mot de sentit general es revesteix d'un sentit nou que expressa la dignitat especial de Jesús.

Jesús ensenya amb autoritat i es posa ell mateix al costat del legislador, de Déu; ell no és intèrpret, sinó senyor. Això és veu encara més clar en el relat de la curació del paralític a qui Jesús perdona els pecats (*cf. evangeli d'avui*). Perdonar els pecats és cosa únicament de Déu, diuen els mestres de la Llei amb tota raó. Si Jesús atribueix aquest poder al Fill de l'home, és que pretén tenir la dignitat de Déu i obrar a partir d'ella. I és justament aquesta pretensió divina la que el porta a la passió.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Elogio de Henri Nouwen

Henri vino a El Arca. Optó por venir a El Arca, que es uno de los lugares más pobres en el mundo, porque nuestros miembros son pobres. Es un lugar de dolor porque está fundamentada sobre el dolor: la realidad entera de El Arca consiste en acoger a personas que sufren porque han sido rechazadas y abandonadas.

Henri vino a El Arca; eligió El Arca. En todos los libros que escribió en sus últimos años de vida habla acerca de lo mucho que se sintió consolado por sus compañeros de El Arca. Él decidió pasar de ser un profesor brillante a aceptar las exigencias de una vida en comunidad. No fue fácil para él. Tampoco fue siempre fácil para la comunidad, porque Henri seguía siendo Henri con toda su belleza, energía, sufrimiento, entusiasmo y cordialidad.

En uno de sus últimos libros, *El regreso del hijo pródigo*, leemos que Henri descubrió que estaba llamado a convertirse en padre, a pesar de ser un adolescente en búsqueda, que estaba llamado a convertirse en un padre para la comunidad, cordial, compasivo y dispuesto a perdonar como el Padre. Descubrió la plenitud de la belleza de su sacerdocio. Amaba su sacerdocio porque amaba la eucaristía.

Henri encontró un hogar en El Arca. Encontró la unidad: el psicólogo, el profesor y el sacerdote se unieron porque él estaba viviendo con sanadores heridos, personas a las que nadie había querido, personas que habían sido expulsadas de grandes instituciones, que habían sido despreciadas y rechazadas; ellas eran sus sanadores heridos.

Había un hermoso vínculo entre la condición rota de las personas discapacitadas y la condición rota de Henri, entre el corazón herido de personas con discapacidades, el corazón herido de Henri y el corazón herido de Cristo.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)
(Palabras en el funeral por Henri Nouwen, Utrecht, 25/09/1996)

La importancia de las cosas pequeñas

Un hecho: Ocurrió en una industria cárnica de Noruega. Antes de terminar el trabajo, un empleado entró en el congelador industrial. Ya dentro se cerró la puerta y saltó el seguro. El hombre desesperado gritaba y golpeaba inútilmente la puerta. Al cabo de unas horas, a punto de morir congelado, se abrió la puerta del congelador. Era el guardia que salvó al empleado de una muerte segura. Después preguntaron al guardia: «¿Por qué se le ocurrió abrir la puerta del congelador?» Dijo:

«Trabajo aquí desde hace 35 años. Son muchos los empleados que entran y salen cada día. Pero, sólo uno es el que, con un cordial saludo me da los «buenos días» y se despide con unas «buenas noches». Para los otros es como si yo fuera invisible. Aquel día, al entrar, me saludó con el acostumbrado «buen día» y una amplia sonrisa. Pero, por la tarde, ya se había marchado todo el personal, y al no despedirse de mí, como de costumbre, pensé que debía estar en algún lugar del edificio. Lo busqué y lo encontré.»

—Un saludo... le salvó la vida.

—Saludar... es pensar en el otro; es educación; es ofrecer atención; es cordialidad; es amabilidad; es ofrecer calidad de vida.

San Jerónimo decía: «En lo pequeño se muestra la grandeza del alma.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

19. ✚ Diumenge VII de durant l'any. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. Dilluns. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. Dimarts. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misèricòrdia Llum de Manresa.

22. Dimecres de Cendra. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Ro-

ma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dijous. Sant Policarp, bisbe d'Es-mirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Divendres. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemesis.

25. Dissabte. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

ENTREVISTA

► TOMÁS MELENDO

Beneficis del matrimoni

Els dies 24 i 25 de gener es van celebrar les 47 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura, que enguany han tingut com a tema «Matrimoni i família per a una nova evangelització». El doctor en Ciències de l'Educació i en Filosofia Tomás Melendo, membre —amb la seva dona— del Consell Pontifici per a la Família, que va impartir la ponència *Perquè val la pena casar-se*, assegura que «hi ha ignorància respecte al matrimoni, i també por al compromís: és imprescindible posar de relleu l'enorme bellesa del bé i de la veritat, també del bé i de la veritat conjugals».

Val la pena, casar-se?

La vida és la gran oportunitat que Déu ens ofereix per a aprendre a estimar. I per a la majoria de les persones, el camí per a aprendre a estimar és el matrimoni. En el moment del casament, amb el «sí» que pronuncien lliurement, els nuvis es transformen en marit i muller; és a dir, «redimeixen» mútuament el seu passat i anticipen tot l'amor futur, que lliuren a l'altre cònjuge. D'aquesta manera, com a fruit de la llibertat, no sols s'obligen a estimar-se per a tota la vida, sinó que fonamentalment es capaciten per fer-ho, per a començar a estimar a un altre nivell i amb una altra intensitat, impensables al marge de la boda. El matrimoni és radicalment una capacitació o habilitació per a estimar amb un nou vigor i qualitat.

Quins avantatges té un matrimoni cristià quan es produeix un conflicte de parella?

Com a la resta de circumstàncies, els esposos han d'aprendre fonamentalment a fer rendir al màxim els moments meravellosos que els ofereix la seva vida en comú: a propiciar-los, viure'ls intensament, acumular-los, recordar-los i recrear-los quan s'escaigui. Així, amb aquesta «càrrega» de felicitat, podran afrontar més bé les desavinences i els conflictes, i convertir-los en un nou acte d'amor, aprenent a demanar perdó i a perdonar, que són dues de les més grans manifestacions d'amor, també del conjugal.

Què li recomana als matrimonis, perquè siguin feliços?

Que cadascun dels cònjuges dediqui uns minuts cada dia a veure quina manifestació d'amor pot tenir cap a l'altre, que ho apunti a l'agenda i que no «l'apagui» fins que no l'hagi acomplert. Amb aquest detall es reorienta tota l'existència en la direcció adequada.

Òscar Bardaji i Martín

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 18, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la capella de les Missioneres de Jesús, Maria i Josep a Sabadell, en el 50 aniversari de la seva arribada a Catalunya.

Dimecres dia 22, a les 20 h. Celebra l'Eucaristia i imposa la cendra a la Catedral.

Dijous dia 23, a les 20.30 h. Presideix l'Escola de Pregària per a Joves (amb celebració del sagrament de la Penitència) a la Catedral.

Dissabte dia 25, a les 10 h. Presideix la sessió del Consell Pastoral Diocesà.

Diumenge dia 26, a les 12 h. Celebra la missa del diumenge primer de Quaresma, amb la Inscripció del nom dels catecúmens, a la Catedral.

▶ VISITA PASTORAL

Aquest dissabte dia 18. Acaba la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Valentí i a Matadepera.

Aquest diumenge dia 19, a les 11 h. Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu del Carme. A continuació, actes de la Visita Pastoral.

Dilluns dia 20. Visita Pastoral a la parròquia de la Santa Creu.

Dimarts dia 21. Visita pastoral a la parròquia de la Mare de Déu del Carme.

Divendres dia 24. Visita Pastoral a la parròquia de la Santa Creu.

Dissabte dia 25. Visita Pastoral a la parròquia de la Mare de Déu del Carme.

▶ NOTÍCIES

Festa de St. Sebastià a Matadepera.

El diumenge dia 22 de gener, amb motiu de la festa de St. Sebastià, patró d'hivern de Matadepera, la missa fou presidida per Mons. Jaume Traseria, bisbe emèrit de Solsona, acompanyat per Mn. David Abadías, rector, i Mn. Josep Esplugas, arxiprest. Hi participaren la Germandat de Sant

El dejuni i l'abstinència. Per tal d'exercitar l'esperit penitencial, el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant són dies de dejuni i abstinència. Els divendres de Quaresma són dies d'abstinència de menjar carn. El dejuni obliga des dels 18 anys (majoria d'edat) fins als 60 començats (els 59 complerts). L'abstinència obliga des dels 14 anys (*Codi de Dret Canònic*, cànon 1252).

Sebastià, el Consistori de la població, la comunitat parroquial i veïns de Matadepera.

Escola de Pregària a Granollers. El divendres dia 27 de gener a la parròquia de Sant Esteve de Granollers va tenir lloc la tercera Escola de Pregària d'aquest curs. En absència del Sr. Bisbe residencial presidí Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, acompanyat de Mn. Lluís Pou, vicari episcopal del Vallès Oriental i rector de Granollers i Mn. F. Xavier Farrés, delegat de Jovenut. Els joves van fer petita la capella del Santíssim. En acabar la pregària es va fer un sopar solidari a favor de Càritas.

Trobada amb els religiosos de la diòcesi. El diumenge dia 29 de gener a la tarda, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, en representació de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe residencial, va presidir la trobada anual de religiosos de la diòcesi en la proximitat de la Jornada per a la Vida Consagrada. L'acte reuní més d'un centenar de religiosos i religioses. Hi hagué una taula rodona sobre *La Vida Consagrada i la Nova Evangelització* amb la participació de la Gna. Núria Casas, ODN, antiga delegada episcopal per a la Vida Consagrada, el Dr. Antoni Bosch Veciana, professor de la Facultat de Filosofia de

Catalunya, la Gna. Elisa Aymerich, carmelita descalça de Terrassa i Mn. Emili Marlés, vicerector del Seminari Major i vicari de la Catedral. La trobada culminà amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Cristau.

▶ AGENDA

Missa en ritm hispànic. El dissabte dia 18, a les 12 del migdia, a l'església de Sant Miquel (Parròquia de Sant Pere de Terrassa). Celebrant: Mn. F. Xavier Aróztegui, delegat episcopal per a les causes dels sants.

Tertulias «Fe-Cultura». *El reto del escándalo de las divisiones cristianas.* Dilluns dia 20 de febrer, a les 20 h. Lloc: «Els frares» (Franciscans) de Granollers. Tel. 938 497 630.

Missa amb motiu del Dia d'Andalusia. Amb la participació de la Coordinadora d'Entitats Andalusas de Terrassa. Diumenge dia 26 de febrer, a les 11 h a la Catedral. Presideix Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar.

Pregàries a l'estil de Taizé. *Pregària de Quaresma.* Diumenge dia 26 de febrer, a les 18.30 h. Lloc: Parròquia de Santa Maria a Rubí.

▶ ALTRES BISBATS

Celebració comunitària del sagrament de la Penitència. Dissabte 25 de febrer, a les 10 del matí, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona. Seguidament, celebració de l'Eucaristia. Organitzat pels Grups d'Oració i d'Amistat.

Recés. Dirigit per Mn. Joan Obach. Organitzat per l'obra d'Exercicis Espirituals. Divendres dia 24 de febrer (vespre) i dissabte dia 25 (tot el dia). Lloc: Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada a Tiana. Inscripcions: Tel. 933 011 626 (matins de 10 a 1) i info@obraejercicios.org.

REMAD MAR ADENTRO

La «buena noticia» del perdón

En el evangelio de este domingo el Señor anuncia la «buena noticia» del perdón. El milagro de la curación del paralítico muestra que Jesús se manifiesta como alguien que tiene el poder de perdonar los pecados y, puesto que esta potestad está reservada a Dios, Jesús se está presentando como Dios. Jesús curará a aquel hombre de su parálisis física. Pero nos dice algo más: pone de manifiesto que la salvación que ha venido a traer es integral, que ha venido a salvar al hombre entero.

El próximo miércoles, con el rito de la imposición de la ceniza, entramos los cristianos en el tiempo de la Santa Cuaresma. ¿Qué nos pide este período a los cristianos de hoy? Ante todo, diría que nos pide estar bien despiertos y ser capaces de interpretar los «signos de los tiempos».

Vivimos un momento histórico de profundas transformaciones, en una continua evolución cultural y tecnológica, en medio de una secularización aparentemente imparable, en que la dimensión religiosa tiende a ser relegada al ámbito privado. En el centro del escenario, el eclipse del sentido de Dios y del sentido último del hombre, la anestesia del sentido y de la conciencia del pecado y el consiguiente desvanecimiento de las categorías del bien y del mal.

Pues bien, aquí y ahora, los cristianos estamos llamados —en especial en el tiempo de Cuaresma— a anunciar la «buena noticia» del perdón de los pecados. Porque el pecado existe, y no se puede ignorar su realidad. Porque Jesucristo ha venido a salvarnos del pecado y de todo mal. Porque, en virtud del amor misericordioso de Dios, sabemos que, donde abundó el pecado, sobreabundará la gracia (cf. *Rm 5,20*).

Por esto, no dudo en recomendar la recepción, especialmente en este tiempo cuaresmal, del sacramento del perdón o de la reconciliación. Me ha impresionado que el Papa recomiende vivamente, en su reciente mensaje para la Jornada Mundial de los Enfermos, los que llama «sacramentos de curación»: la confesión y la unción de los enfermos. Ya me refería a este último en un anterior comentario.

El sacramento de la Penitencia, subraya el Papa, tiene una gran importancia en el camino de la vida cristiana, ya que «toda la fuerza de la Penitencia consiste en que nos restituye a la gracia de Dios y nos une a él con profunda amistad» (*Catecismo de la Iglesia Católica*, 1468).

Por ello, la Iglesia, que ha recibido la misión de continuar el anuncio de perdón y reconciliación proclamado por Jesús, no cesa de invitar a cada per-

sona a convertirse y a creer en el Evangelio. Es exactamente lo que nos dirá el miércoles el sacerdote al imponernos la ceniza. Miremos que el signo nos haga olvidar el mensaje significado en el rito.

Jesús, con su vida, anuncia y hace presente la misericordia del Padre. Él no ha venido para condenar sino para perdonar y salvar, para dar esperanza incluso en la oscuridad más profunda del sufrimiento y del pecado, para dar la vida eterna. En el sacramento de la Penitencia nos acogemos a la «medicina de la confesión». En ella —como enseñó Juan Pablo II— «la experiencia del pecado no degenera en desesperación, sino que encuentra el amor que perdona y transforma» (cf. Exhortación *Reconciliatio et poenitentia*, 31).

Juan Pablo II era muy consciente que el hombre de hoy necesita de la «medicina del perdón». Por eso, se hizo el evangelizador del «Dios, rico en misericordia» —título de una de las encíclicas más centrales de sus enseñanzas—, del padre de la parábola evangélica (cf. *Lc 15,11-32*), que no cierra el corazón a ninguno de sus hijos, sino que los espera, los busca y los alcanza.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa